Kız ve Baykuş
Çınar BİBER

Kız ve Baykuş

Çınar BİBER

Maya yeşil lastik çizmelerini giydi ve kırmızı yağmurluğunun fermuarını çekti. Bu gece özeldi: baykuşları aramak için bir gece yürüyüşü! Küçük gümüş feneri ipinde sallanırken buluşma noktasına giden patikada seke seke ilerledi. Gökyüzü koyu maviye dönüyordu ve ilk yıldızlar görünmeye başlamıştı. Maya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Otoparkta, elinde bir panoyla Ruth adında uzun boylu bir korucu bekliyordu. Üzerinde rozetlerle kaplı zeytin yeşili bir ceket ve geniş kenarlı bir şapka vardı. "Hoş geldiniz, baykuş dedektifleri!" dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Bu gece karanlıkta nasıl dinleneceğini öğreneceğiz." Maya yakınında durdu, kocaman koyu kahverengi gözleri heyecanla açılmıştı. Bir maceraya hazırdı.

Ruth bir baykuş ötüşleri listesi dağıttı. "Baykuşlar birbirleriyle konuşur," diye açıkladı. "Ama biz çok sessiz olmalı ve mesafemizi korumalıyız. Çok yaklaşırsak korkarlar ve uçup giderler." Maya ciddiyetle başını salladı. Baykuşların kendini güvende hissetmesini istiyordu. Grup, fenerleri küçük ateş böcekleri gibi usulca parlayarak orman patikası boyunca yola koyuldu.

Patika uzun ağaçların arasından kıvrılıyordu. Ruth durdu ve elini kaldırdı. "Şşşt! Dinleyin," diye fısıldadı. Herkes hareketsiz durdu. Önce Maya rüzgârdan başka bir şey duymadı. Sonra ağaçların yükseklerinden yumuşak, titrek bir ses geldi: "Tvit-tuvu! Tvit-tuvu!" Maya'nın kalbi hızla çarptı. Daha önce hiç baykuş duymamıştı!

Ruth kırmızı fenerini dallara doğru tuttu. "İşte!" diye fısıldadı. Maya ışığı takip etti ve kahverengi benekli tüyleri, iri koyu gözleri olan yuvarlak kafalı bir baykuş gördü. Hiç kıpırdamadan tünemiş, onları izliyordu. "Bu bir kahverengi baykuş," dedi Ruth. "Tvit dişinin sesi, tuvu erkeğin sesi. Birbirlerine sesleniyorlar."

Maya dikkatle dinledi. Tvit-tuvu yine geldi, yumuşak ve ritmik. Sesi içinden tekrarladı: "Tvit-tuvu." Ruth gülümsedi. "Başardın! Şimdi yürümeye devam edelim ve başka kim uyanık görelim." Grup patika boyunca sessizce ilerledi, çizmeleri düşen yaprakların üzerinde usulca çıtırdıyordu. Maya kulaklarını dört açtı.

Biraz ileride Ruth bir çit direğinin yanında durdu. "Bir ıslık sesi dinleyin," dedi. "'Kiu, kiu' gibi geliyor." Maya başını yana eğdi. Gerçekten de direğin üzerinde parlak sarı gözlü küçük, yuvarlak bir baykuş oturuyordu. Net, ıslık gibi bir kiu sesiyle öttü. "Bu bir küçük baykuş," diye fısıldadı Ruth. "Cesur ve meraklıdırlar ama yine de mesafemizi koruruz."

Maya küçük baykuşun yassı kafasını çevirmesini izledi. Sanki doğrudan ona bakıyordu! Ruth'un öğrettiği gibi hiç kıpırdamadan durdu. Baykuş yeniden öttü, sonra karanlığa doğru kanat çırpıp gitti. "Korkmadı," diye fısıldadı Maya. "Sessizdik ve uzaktaydık." Ruth başını salladı. "Aynen. Saygılı gözlem, yaban hayatını güvende tutar."

Gece koyulaştı ve havayı daha çok ses doldurdu. Maya uzaklardan yumuşak bir ötüş, sonra daha yakından bir başkasını duydu. "Daha çok baykuş mu var?" diye sordu. Ruth başını salladı. "Farklı baykuşların farklı sesleri vardır. Kahverengi baykuş tvit-tuvu der, küçük baykuş kiu der. Dikkatle dinle, kimin kim olduğunu anlayabilirsin." Maya gözlerini kapattı ve seslerin üzerine akmasına izin verdi.

Maya soldan alçak, dalgalı bir ötüş duydu. "Bu başka bir kahverengi baykuş," diye tahmin etti. Ruth gülümsedi. "Tam isabet! Gerçek bir baykuş dedektifi oluyorsun." Maya gurur duydu. Her ötüşün gizli bir mesaj gibi olmasını sevdi. Kafasında bir ritim oluşturmaya başladı: tvit-tuvu, kiu, tvit-tuvu. Gece baykuş müziğiyle doluydu.

Sonra Maya bir şey fark etti. Oldukça alçak bir dalda bir kahverengi baykuş oturuyordu ve gruptan bazı kişiler görmek için yaklaştı. Baykuş tüylerini kabarttı ve huzursuz göründü. "Ona biraz alan verelim," diye fısıldadı Maya arkadaşına. "Buradan izleyebiliriz." Grup geri çekildi ve baykuş yeniden sakinleşti. Ruth Maya'ya başparmağıyla onay işareti yaptı.

"Hatırladın," dedi Ruth usulca. "Baykuşlar utangaçtır. Mesafemizi koruduğumuzda sakin kalırlar ve daha fazlasını görebiliriz." Maya'nın yüzü aydınlandı. Baykuşlara yardım etmiş gibi hissetti. Grup bir süre daha kahverengi baykuşu izledi, onun yumuşak tvit-tuvu sesini dinledi. Sonra baykuş, gecedeki bir hayalet gibi sessizce süzülüp gitti.

Dönüş yolunda Ruth sordu: "Kim duyduğumuz sesler hakkında bir şiir uydurabilir?" Maya elini kaldırdı. "Ben yapabilirim!" Bir an düşündü, sonra okudu: "Tvit-tuvu, kahverengi baykuş seslenir, / Kiu, kiu, küçük baykuş. / Karanlıkta öyle hareketsiz dururuz, / Gecenin tatlı sesini dinleriz." Herkes alkışladı. Ruth, "Bu harika, Maya!" dedi.

Maya'nın içi ışıldadı. Çok şey öğrenmişti: nasıl dinleneceğini, ötüşleri nasıl ayırt edeceğini ve nasıl saygılı olunacağını. "Bu geceyi asla unutmayacağım," dedi Ruth'a. "Baykuşlar harika." Ruth gülümsedi. "Sen de öylesin, baykuş dedektifi. Unutma, yaban hayatını izlemenin en iyi yolu sessizce ve uzaktan izlemektir."

Eve döndüğünde Maya kahverengi baykuşun ve küçük baykuşun resmini çizdi. Şiirini dikkatlice altına yazdı. Sonra yatmadan önce kendi kendine fısıldadı: "Tvit-tuvu, kahverengi baykuş seslenir, / Kiu, kiu, küçük baykuş." Gecenin sesleri hâlâ kafasında şarkı söylerken uykuya daldı.

Ertesi sabah Maya ailesine gece yürüyüşünü anlattı. "İki çeşit baykuş duydum!" dedi. "Ve bir şiir yazdım." Şiirini gururla okudu. Küçük kardeşi alkışladı. Maya aralıklı dişleriyle gülümsedi. Her zaman dikkatle dinleyeceğini ve mesafesini koruyacağını biliyordu, böylece baykuşlar hep kendini güvende hissedecekti.